

Repensar la independència

written by Pau Miserachs | 30 d'agost de 2019

Molt sovint ens preguntem per què el poble tradicional de Catalunya, tantes vegades oblidat i menystingut, vol constituir-se en estat, amb administració pròpia, lleis pròpies, justícia pròpia, representació diplomàtica i consular, formar part de les Nacions Unides, del Consell d'Europa i de la Unió Europea, la millor expressió del respecte a la nacionalitat catalana.

Els catalans sabem que el futur ens pertany, diguin el que diguin des del govern de l'Estat espanyol, per moltes mentides i falsedats que es prodiguin des de les dretes anticatalanes, per molt que ens vulguin ofegar i aïllar.

Les idees que han emergit darrerament a Catalunya amb una aspiració sobirana com a nació, s'ha de veure si estan en consonància amb els interessos dels grups socials. Aquestes idees han forjat una consciència col·lectiva que es manifesta l'11 de setembre, d'any en any i en els moments més vertebradors de les aspiracions d'independència.

El nostre país avui no és el mateix que van viure Valentí Almirall, Prat de la Riba, Francesc Macià, els col·laboracionistes del franquisme i els polítics de la transició. En cap cas el dret a la independència pot ser considerat patrimoni d'un grup social concret.

Han canviat les generacions, les mentalitats, però no les aspiracions. Avui el nacionalisme català sobreviu perquè és reformador i progressiu, forma part de l'esperit del poble. Però tenim altres concepcions de la realitat i de què és necessari per a l'existència.

Com els anys 30, vivim en un món on els pensaments autoritaris i el totalitarisme, el cinisme polític i les falsedats formen part de les estructures polítiques i les masses que no

accepten l'ordre social democràtic.

Ens hem de preguntar, doncs, quins conceptes hem de repensar, no convertir l'independentisme en volàtil o passatger. Hem de trobar altres punts de referència?

La diversitat i la diferència són legitimadores d'una nova societat amant de la llibertat i el progrés igualitari, amb nous paradigmes i noves perspectives. Les referències històriques no són avui suficients.

Ja no és temps de moure'ns en esquemes intel·lectuals que no ofereixen garanties de continuïtat històrica. El nostre pensament s'ha de reconduir cap a noves fites i criteris d'unitat útil, amb sentit pràctic.

Seguim fent front al supremacisme espanyol sabent que l'Estat no vol distensió i és arbitràriament bel·ligerant amb la idea de la independència de Catalunya que els fa tant mal com el republicanisme manifest del poble català.

Els representats polítics catalans es pregunten constantment si serveix d'alguna cosa el parlamentarisme espanyol donat que les grans decisions les pren directament el president del govern de l'Estat.

Però aquesta política no és de ruptura amb la ignorància i el mal to dels unionistes, sinó de pròrroga d'un estat d'excepció que ens recorda el sobiranisme espanyol, bel·ligerant i sense distensió amb la política catalana.

El cas dels catalans és ara conegut arreu i mal vist en les instàncies que defensen la prioritat europea de les unitats territorials existents en el moment de la integració dels estats.

La independència és un objectiu legítim del poble català que es correspon amb les seves aspiracions històriques de recobrar l'estat propi. El que s'ha d'enfocar és el mètode, la forma

d'arribar-hi, les vies i l'aplicació del dret internacional a l'autodeterminació catalana que nega el Regne d'Espanya, per la via democràtica.

Al Regne d'Espanya li convé tornar a la realitat i no voler seguir constrenyent Catalunya. El canvi demogràfic tampoc afavoreix l'unionisme que patrocinen els partits espanyols amb vocació de partit únic. És tot una qüestió de temps perquè el temps és el futur.